

PHẦN 13

Minh Tinh đại phạm điểm tọa lạc tại một khu đất cao và là khu phố buôn bán phồn thịnh nhất của Đài Bắc. Trên Lầu nhì bày ra những bàn tròn trải toàn vải bàn trắng, vừa trông vào là biết ngay có khách đã đặt tiệc.

Thực ra, không rõ là yên hội gì, vì vợ chồng Hà ba Châu mới về. Khách tham dự không đông lắm. Vợ chồng Hà ba Châu lại mời con gái và rể đến tham dự, bởi vợ chồng Lưu chân Khải muốn biết Lộ San. Vì trước đây bảy, tám năm trong một cuộc nói chơi, vợ chồng Lưu chân Khải đã gọi Lộ San là con nuôi. Mới thoáng qua đây mà đã bảy, tám năm trường, Lộ San đã quên những sự kiện đó. Nhưng vợ chồng Lưu Chân Khải vẫn nhớ Lộ San mãi. Trong thời gian xa cách đó, đôi bên ít thư từ qua lại với nhau.

Ở nhà trên, bà Châu sửa soạn xong, bèn đến gần chồng nói:

- Ông à, nên gọi điện thoại hỏi thúc vợ chồng Lộ San không?
- Mất công, đúng tám giờ thì tụi nó đến chớ gì.

Bà Châu gọi con gái lớn ở nhà sau lên:

- Lộ Ni ơi lên đây má có chuyện bàn với con.

Lộ Ni từ nhà sau ra:

- Má dạy con việc gì?
- Con hãy cùng đi với ba má, để cho vợ chồng Chân Khải biết con nay đã bao lớn rồi mới gặp lại nhau.
- Má à, con đã nói với má con không đi. Con muốn...

Nàng muốn nói con có hẹn cùng đi với Khổng Vân, nàng không muốn thất ước với chàng, đến Minh Tinh đại phạm điểm mà vắng mặt Khổng Vân dầu có thức ăn thịnh soạn, nàng ăn cũng không biết ngon.

Bà Châu nhìn con trân trối hỏi:

- Cuối cùng là sao? Con lại ầm a ầm ó không nói rõ?

Lộ Ni ra bộ lí lắc nói:

- Cuối cùng con muốn xin một trăm bạc.

- Hỏi ba mấy á.

Thực ra Lộ Ni không cần tiền, nàng chỉ dùng cách đó để che giấu sự hèn hò với Không Vân, nàng phải đưa tay sang cha:

- Ba cho con hay không ba?

Lão Châu xoay trở rất khó khăn:

- Cho Lộ Ni, con muốn đi đâu mà xin tiền?

- Đã lâu rồi con không xem xi nê, bữa nay con muốn xem phim.

- Được, tự con hãy đi lại tử lấy.

- Con cảm ơn ba má.

Lẹ làng như một cánh én, trong chớp mắt Lộ Ni đã bay đi.

Bà Châu đứng dậy nói:

- Ba Châu, mình đi sớm một chút, để khách người ta chờ.

- Lộ San, em đã trang điểm xong chưa? Chỉ còn mười lăm phút nữa là đúng giờ hẹn.

- Chờ em năm phút nữa. Cốc Minh, anh thấy không, đầu tóc em đâu có đẹp, chú thợ số mười ba thua chú thợ số năm hằng vạn dặm. Kỹ thuật tệ quá.

- Cũng đẹp chứ.

- Đẹp lắm sao? Kỳ tới thà là em chờ chú thợ số năm đến khuya chứ không thềm để cho mấy chú thợ này làm tóc nữa.

Cốc Minh không nói gì, có lúc chàng cảm thấy làm thỉnh còn hay hơn nói. Nếu nói ra chọc cho Lộ San bực tức, sẽ đòi đến chú thợ số năm làm tóc lại cũng không chừng, nàng tiếp lời:

- Mặc kệ đã lỡ rồi.

- Giày em đây, hãy mang vào.

- Anh đi lấy khăn tay màu hồng giúp em đi.
- Màu trắng được không?
- Anh sao cà rồn hoài hè! Em thích màu hồng, em yêu màu hồng, anh lại hỏi vòng vo màu trắng làm gì?
- Thì đây, anh đã lấy khăn màu hồng cho em rồi đó.
- Gấp rồi! Chỉ còn 7 phút nữa thôi.

Chàng mỉm cười, bước đến bồng nàng vào lòng, chàng không dám hôn nàng, bởi theo lời nàng, không được hôn khi nàng trang điểm rồi, nên chàng đành chịu, rồi bồng nàng xuống thang lầu. Chàng nhìn thấy bà Lâm đang giỡn với hai cháu nội, chàng nói:

- Má à, con cùng đi dự tiệc với Lộ San.
- Tụi con đi à, Lộ San, trong con sửa soạn đẹp quá, má rất hạnh diện có được nàng dâu không chổ chê.
- Con cảm ơn má khen tặng.

Bà Lâm bảo hai cháu nội:

- Tiểu Lộ, Nhị Lộ, chào ba má đi con.

Đôi vợ chồng trẻ ngồi xe từ từ chạy ra khỏi cửa, chỉ còn lại ba phút thì đúng giờ hẹn. Lộ San giục:

- Mau đi anh, sao chạy như rùa bò vậy?
- Lộ San, chiều nay em sửa soạn thật đẹp.
- Bộ em không trang điểm thì không đẹp hả?
- Anh chỉ nói em trang điểm hợp thời, trang nhã.
- Thôi đừng khen nữa, hãy chú ý lái xe nhanh đi! Đến sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Đến nơi nhìn đồng hồ tay, chàng và nàng trễ hết 8 phút, họ gấp rút lên lầu nhì. Thật ra, khách cũng chưa đến đông đủ. Vợ chồng Hà Ba Châu và con rể cùng nhau hàn huyên mọi nỗi. Phần lớn người Trung Quốc có thói quen ít giữ đúng giờ giấc, vợ chồng của Lưu Chấn Khải tuy ở Âu Châu hơn bảy, tám năm, cũng không thay đổi được căn bệnh đó.

Vợ chồng Lưu Chấn Khải đến nơi trễ hơn mười phút, vợ chồng của Hà ba Châu đứng đón tại cửa nhà hàng, hai người cùng bắt tay nhau:

- Anh và chị đến dự, thật chúng tôi lấy làm vinh hạnh.

Bà Châu cũng tiếp lời chồng:

- Kính mời lên lầu.

Lưu Chấn Khải khiêm tốn:

- Anh chị có lòng hậu đãi, vợ chồng tôi lấy làm cảm kích vô cùng, không muốn làm cho anh chị nhọc tâm thái quá.

Bà Khải cũng tiếp lời:

- Lâu quá rồi không gặp nhau, chỉ gần gũi thăm viếng nhau là đủ.

Lưu Chấn Khải tỏ vẻ trông đợi:

- Chà! Sao nó chưa đến cà? Tôi có dắt theo một đứa học trò.

Hà Ba Châu cười lớn:

- Rất hoan nghinh chớ có sao.

Bà Khải nói với chồng:

- Ông à, không chừng hẳn đến lừ quán đón vợ chồng mình.

- Thôi, mình lên lầu, chừng nào hẳn đến thì đến.

Họ cùng đi lên thang lầu để cùng nhau chuyện trò chớ không đi thang máy.

Khi đến bàn, chủ khách mời ngồi, Hà Ba Châu giới thiệu:

- Cốc Minh, đây là ba má nuôi của Lộ San.

Cốc Minh đứng dậy:

- Hai con chúc ba má mạnh khỏe.

Lộ San tiếp lời:

- Mời ba má ngồi dùng trà.

Lưu Chấn Khải nói:

- Tốt lắm.

Bỗng nhiên bà Khải "A" lên một tiếng nói:

- Chấn Khải, Cách Luân nó đã đến kìa.

Tất cả cùng đứng dậy, họ cùng nói chuyện ồn ào. Hai tiếng "Cách Luân" dường như nó xé rách màng tai của Lộ San. Trời! Họ lại mời Tạ Cách Luân nữa. Đúng là Tạ Cách Luân, cái người mà nàng đã lăm phen bị tâm tư dẫn vật.

Chàng từ Mỹ về bao giờ? Đây là thật chứ nào phải mộng! Lòng nàng rất hoang mang tim đập mạnh, mừng vui, e sợ. Nàng cố mà trấn tĩnh tinh thần.

Đôi mắt Tạ Cách Luân nhìn thấy Lộ San, chàng sửng sốt, nhưng làm ra vẻ trầm tĩnh hướng sang Cốc Minh gật đầu mỉm cười. Chàng còn nhớ Cốc Minh rất rõ, Cốc Minh bắt tay Cách Luân.

Lưu Chấn Khải trông thấy làm lạ hỏi:

- Các cậu đã quen nhau à?

Tạ Cách Luân đáp:

- Chúng tôi quen nhau cách nay hai năm.

- Tôi và Lộ San có tham gia vũ hội nên được biết anh Luân.

Bà Khải tiếp lời:

- Hay lắm, cũng có duyên nên hôm nay chúng tôi mới dắt Cách Luân đến đây.

Họ cùng cười âm lên, Hà Ba Châu nâng ly lên:

- Kính mời mỗi người cùng cạn một ly để mừng vợ chồng Giáo sư Lưu Chấn Khải vừa về nước.

Tiếp theo đó mỗi người cùng mời qua lại với nhau. Riêng Lộ San tâm thần như mê loạn, nàng cũng đứng lên bưng ly mời khách, trong khi ánh mắt của Tạ Cách Luân chiếu sang hướng nàng, tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đây là một bữa cơm tối rất thân mật và sang trọng, mọi người đều vui tươi và hứng khởi. Riêng Lộ San? Dường như nàng ăn chẳng biết ngon, tiệc tan nàng theo cha mẹ đứng tại cửa nhà hàng mà đưa khách.

Ba nuôi của Lộ San cũng nắm tay Cốc Minh mà giã biệt, đồng thời, Tạ Cách Luân cũng nắm tay nàng để từ giã, một cái nắm tay ấy, khiến cho nàng gần như hôn mê.

Vì Tạ Cách Luân lợi dụng cái nắm tay ấy, để trao một miếng giấy nhỏ qua tay nàng.

Cũng may nàng lanh lẹ, dùng tay mặt xách xách tay thay cho tay trái, vì phía tay mặt là phía có Cốc Minh đứng.

Khi lên xe, Lộ San ngồi một bên Cốc Minh, tâm thần nàng dường như hoảng hốt, mở xách tay ra để lấy son mà trang điểm, nàng bèn lấy miếng giấy nhỏ vo tròn của Tạ Cách Luân mà giấu vào xách tay. Nàng sợ Cốc Minh chú ý, nên lấy gương ra soi mặt và không ngót dặm thêm son phấn.

- Lộ San, thật không ngờ hôm nay lại gặp Tạ Cách Luân.
- Thật không ngờ được.

Nghe Cốc Minh đề cập đến tên Tạ Cách Luân, nàng vừa trả lời vừa liếc nhìn chàng, cũng may Cốc Minh không để ý đến thần sắc của nàng. Nàng cũng hy vọng chàng đừng đề cập đến tên đó nữa. Nàng bèn kiếm cách nó lảng sang chuyện khác.

- Cốc Minh, trăng hôm nay sáng quá, trời hôm nay cũng đẹp đáo để.
- Lộ San, dường như em đã uống nhiều rượu?
- Đâu có, chỉ uống chút ít thôi.
- Sao em nói toàn là chuyện gì không vậy? Nào là trăng hôm nay sáng, trời hôm nay đẹp. Ha... Ha... Ha...!

Cũng nhờ Cốc Minh cười lớn mà gây cho nàng tỉnh cơn mê.

Đúng ra nàng uống đã say, không chủ động được tâm trí, nói năng không thứ lớp chỉ cả:

- Cốc Minh có lẽ em uống rượu đã say? Nếu say thật thì em sẽ làm những chuyện hồ đồ rối loạn, anh lượng thứ cho em không?
- Đương nhiên là tha thứ rồi. Lộ San! Em đâu có rối loạn hồ đồ, bây giờ anh đưa em về nhà ngủ một giấc cho khỏe đi.
- Anh chạy lẹ một chút, em muốn về gấp.

Thật ra, Lộ San chỉ uống không hơn nửa ly rượu nàng đâu có say sưa gì. Nghe Cốc Minh nói thế, nàng giả vờ say luôn.

Thực ra, tâm thần nàng mê loạn thì đúng hơn. Không rõ nguyên nhân nào bỗng gặp Tạ Cách Luân, chàng lại trao cho nàng một mảnh giấy.

Xe vừa về đến cửa, Cốc Minh đỡ nàng xuống, nhưng nàng không để cho Cốc Minh đỡ, nàng xua tay:

- Cốc Minh, em không say đâu.

Tuy chàng không đỡ nàng, nhưng đi theo sát bên nàng, không khác một kẻ tùy tùng, để phòng ngừa nàng say sưa xảy rủi ro. Trong phòng khách chỉ còn bà vú, thấy vợ chồng Cốc Minh về, bà đi theo nói:

- Cậu và cô vừa về đến. Ông bà không có ở nhà. Cậu à, cô Bạch Lăng vừa gọi điện thoại cho cậu, tôi trả lời cậu đi khỏi, cô ấy nói, chừng nào cậu về thì gọi đến cho cô hay, cô ấy căn dặn nhiều lần như vậy.

- Được rồi, một chút tôi sẽ gọi cho cô ấy.

Chàng theo một bên Lộ San lên lầu, khi vào phòng chàng thân mật nói:

- Lộ San! Em hãy ngủ đi, nhất định em phải ngủ là hay hơn hết.

Nhứt định ngủ là hay hơn cả, chỉ có chàng mới nghĩ như thế, có lẽ Từ nay về sau khó mà ngủ cho được. Cốc Minh thấy nàng không nói gì, chàng tiếp:

- Sao không thay đổi quần áo, lại đây để tôi mở xách tay lấy chìa khóa lấy quần áo cho.

Nghe nói đến việc mở xách tay, nàng lập tức ngồi dậy, vẻ nũng nịu:

- Không đâu, anh không cho em tắm sao mà biểu thay đồ.

- Càng hay, hãy tắm đi rồi nghỉ, anh gọi bà vú coi sóc nước sôi đàng hoàng cho em tắm.

Nói xong, chàng đi xuống lần gọi bà vú lo nước cho nàng tắm. Lộ San chỉ sợ chàng mở xách tay ra sẽ gặp tờ giấy cuộn tròn của Tạ Cách Luân, nàng đã giấu trong xách tay. Nàng lật đật mở xách lấy miếng giấy ra, sau đó mới cởi bông tai và thay đổi quần áo tắm. Cốc Minh lại xô cửa bước vào, nàng hỏi:

- Cốc Minh, khăn lau mình của em đâu?

- Để anh đi lấy.

Sau khi nàng tiếp lấy chiếc khăn lông do chàng trao cho, nàng gần như khóa thân trọn vẹn, dụng ý của nàng khêu gợi cho Cốc Minh say mê để chàng dùng những động tác âu yếm khêu gợi làm nàng quên đi hình bóng của Tạ Cách Luân. Cốc Minh bồng nàng vào lòng và hôn như điên. Lộ San nũng nịu:

- Anh có nói vĩnh viễn không chán em à?

- Lộ San!
- Để em đi tắm rồi sẽ hay.
- Cho anh theo với.
- Bữa nay thì không.

Chàng kê vào tai nàng nói nhỏ:

- Được, anh nghe theo lời em, chờ em tắm xong sẽ hay. Bây giờ anh đưa em đi tắm nhé.

- Anh xem em như con nít vậy đó, ai đòi đi tắm cũng phải đưa, em không chết chìm trong nhà tắm đâu mà sợ.

- Em đừng nói vậy chớ.

Nàng rời chàng đi thẳng xuống lầu, vừa đi vừa cười. Khi vào nhà tắm nàng gài chốt cửa lại, nàng dựa vào vách thờ phào nhẹ nhõm. Tay run run mở cuộn giấy của Tạ Cách Luân. Lạ thật, trong thời gian này, tâm thần nàng dường như rất vội vàng và sợ hãi. Tờ giấy trong tay nàng không khác nào là bản án tử hình, tuy nhiên nàng không thể xé bỏ nó được, mà phải can đảm để xem nó cho được. Chỉ một mảnh giấy nhỏ mà khiến cho trái tim Lộ San đập liên hồi, gần xé lồng ngực, nàng cầm nó trong tay run lên bần bật, trong ấy có những gì:

"Cô Lộ San!

Làm sao nói được nỗi vui mừng cho kẻ đi xa về gặp lại.

Vào lúc 3 giờ chiều mai tôi chờ cô tại quán cà- phê Hoàng Hậu. Xin cô chớ phụ lòng.

Tạ Cách Luân vội thảo."

Lộ San xem một lần rồi một lần nữa, cuộc ước hội mà lòng nàng đã khát vọng từ lâu, cũng là cuộc gặp gỡ mà nàng đáng sợ nhất. Bởi nàng là gái đã có chồng, lại đi hò hẹn với trai, nhưng biết làm sao khi Tạ Cách Luân là người mang hết linh hồn nàng đi đến nỗi nàng gần như điên loạn đã từ lâu.

Cuộc gặp gỡ này, nếu nàng theo đúng thời gian ấn định mà gặp chàng thì thật là nguy hiểm.

Lộ San suy nghĩ, không biết làm thế nào cho tiện, nàng đi tới lui như kẻ mất hồn. Nàng cởi đồ và vắn nước ào lên cơ thể dùng chiếc khăn lông kỳ cọ thật mạnh, nhưng chẳng thấy cảm giác gì. Trong phòng tắm nàng như mê loạn, quên

cả việc kỳ rửa cho cơ thể, mà chỉ muốn nằm ngâm mình trong bồn nước để xem đi xem lại mảnh giấy của Tạ Cách Luân.

Nàng ngần ngợ rất lâu, đoạn nàng kỳ cọ loạn xạ lên thân mình, sau đó dùng khăn lông lau cho ráo để mặc đồ vào, khi nàng rời nhà tắm, mới hay mình đã bỏ quên mảnh giấy của Tạ Cách Luân trên ghế trong buồng tắm, nàng vội trở vào xé nát mảnh giấy mà bỏ đi.

Cốc Minh nằm tại giường, trợn to đôi mắt nhìn nàng, dường như tất cả điều bí ẩn của nàng chàng đều hiểu rõ? Nhưng thật ra, Cốc Minh không biết điều gì cả. Chàng chỉ biết sau khi vợ mình tắm xong trở về phòng, cơ thể nàng vô cùng hấp dẫn, chàng chỉ cần mở to đôi mắt mà thưởng thức cái thân hình lồ lộ của nàng.

- Lộ San, làm gì đứng ngần ngợ đó vậy? Hãy đóng cửa buồng lại.

Lộ San không khác nào một bộ máy, nghe tiếng bảo đóng cửa thì nàng đóng cửa, và đi một mạch thẳng đến nằm xuống bên cạnh Cốc Minh. Chiếc khăn lông phủ lên mình nàng bị mở ra, nhưng nàng cũng không hề phản đối, thân xác nàng tro tro như đã mất linh hồn, khi Cốc Minh hôn nàng, sờ mó đến, nàng mới nhột nhạt mà co rúm thân hình lại.

Có lẽ Cốc Minh đã uống rượu nhiều, nên không lưu ý đến trạng thái biến đổi của vợ, chàng lại cho rằng nàng hôm nay rất đặc biệt thuận tình.

Lộ San cũng không hề trách chồng, chỉ vì nàng đang tập trung tư tưởng đến hình ảnh Tạ Cách Luân. Cũng như nghĩ khá nhiều đến cái người gọi là Quảng Mai Châu.

Trong óc nàng hiện lên rất nhiều nghi vấn. Tạ Cách Luân về đây tự bao giờ? Lý do nào chàng biết được ba má nuôi của nàng? Vì sao Quảng Mai Châu không theo chàng về Đài Loan? Nếu nàng không về cùng chàng thì chàng sẽ trở sang Mỹ Quốc? Cuộc gặp gỡ ngày mai này nên đi hay không? Nếu đi sẽ nói những gì?

Suy tới nghĩ lui, nàng không tìm ra lời giải đáp. Chỉ riêng mình nàng cảm thấy khôn khó không thể giải quyết được. Suốt đêm nàng không ngủ được, cho đến bữa cơm sớm mai tinh thần nàng như mơ hồ ngủ thiếp đi.

Qua cơn ác mộng, nàng giật mình thức dậy, xem thấy Cốc Minh rời khỏi phòng tự bao giờ, nàng xem đồng hồ tay để trên đầu giường đã đúng 10 giờ.

Bỗng nhiên nàng phát hiện trên gối Cốc Minh có mảnh giấy:

"Lộ San thân ái,

Đêm qua anh ngủ rất say sưa, sớm nay thức dậy thấy em còn ngủ, anh cảm thấy thiếu sót đối với em. Vì anh ngủ quá sớm, không an ủi em trong khi em chưa ngủ được, bởi vì sự an ủi rất cần thiết cho em lúc này. Xin em lượng thứ. Từ nay anh cam kết sẽ không còn thiếu sót với em như trong đêm qua.

Lộ San! Lúc anh bị cơn ác mộng đánh thức, anh nhìn thấy trên gối có dấu nước mắt thấm ướt gối. Không hiểu vì sao gần đây anh thường thấy ác mộng? Nhưng anh không bao giờ lo sợ, vì bên cạnh đã có em. Lộ San! Anh đi vào lớp, không dám làm kinh động em. Chúc em ngon giấc!

Cốc Minh"

Chàng cũng gặp những cơn ác mộng như mình. Lộ San xem xong lá thư của chồng, nàng chỉ nằm mà thở dài, cơ thể như mềm nhũn, không còn sức ngồi dậy. Ngồi dậy để làm gì? Trừ ăn và chơi ra, nàng không muốn làm gì khác nữa.

Bỗng nhiên nàng nghe tiếng gọi ngoài cửa:

- Cô ơi, cô thức chưa, có điện thoại cho cô.
- Bà vú hả? ai gọi tôi đó?
- Không biết, tiếng của đàn ông mà không phải cậu.
- Bà làm ơn lấy quần áo đem giúp tôi.

Lộ San mặc áo vào đi thẳng xuống lầu, cầm ống điện thoại lên:

- A lô! Anh đó hả? Mạnh giỏi chứ? À, à! Xin lỗi chúng tôi hôm nay không rảnh. Hẹn gặp lại.

Khi Lộ San buông ống điện thoại xuống, nàng xoay mình lại thấy bà vú đứng phía sau, nàng giả bộ cười nói:

- Bạn học của cậu gọi, mời chúng tôi chiều này đến khiêu vũ. Tôi từ khước lời mời.

Bà vú với vẻ hiền hậu nói:

- Đi chơi cũng không cần thiết cho lắm, rảnh thì đi không rảnh thì chờ dịp khác.

- Tại tôi rất chán hẳn, nên từ chối. Bà vú, tôi đã đói rồi.

- Để tôi dọn bữa ăn sáng cho cô.

Bà vú đi rồi, Lộ San thấy vừa ý với điều nói dối của mình, nàng quay về phòng. Thật ra nàng không thấy đói. Về phòng nàng nghĩ lấy làm lạ, không biết vì sao mà Tạ Cách Luân lại biết số điện thoại của mình? Nếu Từ nay, Tạ Cách Luân thường gọi điện thoại nếu rui Cốc Minh tiếp, sẽ gây ra nhiều chuyện hiểu lầm, mình phải trả lời sao cho ổn? Nàng đi tới lui trong phòng, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy vú em đang dắt hai con chơi trước sân. Chúng rất lanh lẹ, dễ thương, chúng là kết quả của mối tình chân thật giữa nàng và Cốc Minh.

Nghĩ vậy, Lộ San cương quyết ghìm lòng, tại vì hoàn cảnh, nàng phải cố gắng xua đuổi hẳn hình bóng của Tạ Cách Luân ra khỏi hồn nàng. Nếu cảm thấy hèn yếu thì nàng sẽ tìm nhờ chị Lộ Ni giúp.

Nàng nghĩ phải tìm cách nào để giấu Cốc Minh, và chiều nay có nên đi gặp Tạ Cách Luân hay không? Có lẽ chiều nay mình cũng nên đi một lần, để cảnh cáo Tạ Cách Luân, Từ nay không nên tùy tiện gọi điện thoại bài bữa như thế nữa.

Lộ San đã quyết định đi, nên dùng điểm tâm lấy lệ. Sau đó nàng tỏ ra vui vẻ, miệng luôn nở nụ cười, để che giấu những bí ẩn mê loạn trong tâm hồn. Khi thì nàng bồng hai con đùa giỡn khi thì vào phòng mẹ chồng săn sóc bà và chuyện văn cũng bà.

Hơn 11 giờ, bà vú lại gọi nàng:

- Cô ơi! Cậu vừa gọi điện thoại về, cho biết trưa nay không về nhà dùng cơm được, bởi cậu bận đi khánh chúc gia đình người bạn học. Cô hãy xuống nhà dưới dùng cơm đi, ông đã về rồi.

Sau bữa cơm, Lộ San muốn ngủ một giấc, nhưng khó mà nhắm mắt. Nếu không ngủ được thì thân thể sẽ mỏi mệt không thể nào gặp Tạ Cách Luân mà coi cho được.

Trưa nay Cốc Minh mà không về càng tốt, nàng đi xuống lầu tìm lão Vương:

- Tôi muốn mua một ít món cần thiết, nhờ chú giúp tôi.

- Cô cần việc gì hãy tự nhiên cho biết, tôi sẽ làm vừa lòng ngay.

- Xin chú làm ơn đi mua giúp thuốc ngủ cho tôi.

- Thưa cô, cô...

Lộ San mỉm cười nói:

- Tôi không tự sát đâu mà sợ. Chú chỉ mua giúp, tôi cần một viên để đỡ giấc ngủ trưa nay. Khi mua về xin chú trao lại cho bà vú cũng được.

Lão Vương đi rồi nàng trở lên lầu, nằm thẳng trên giường. Đôi mắt nàng mở to nhìn lên trần nhà, tinh thần rất khó chịu, trong lúc đó tâm hồn nàng như đang xáo trộn dữ dội. Bỗng có tiếng gõ cửa:

- Ai đó, cứ vào.

- Thưa cô, cô bảo lão Vương mua vật gì, lão đã mua về đây.

- Cảm ơn chú Vương và bà vú.

- Thưa cô, cô...

- Tôi muốn đỡ giấc ngủ trưa, nên phải dùng một viên thuốc ngủ. Xin bà chớ nói lại cho ba má tôi biết, bởi không có gì hại đâu mà ngại.

- Tôi biết rồi.

- Bà canh chừng đúng hai giờ xin gọi tôi dậy.

- Tôi xin nhớ.

- Vú à, xin vú đừng quên. Vì chiều nay tôi có hẹn gặp một người bạn học vào ba giờ.

- Cô hãy ngủ đi, nhứt định tôi không bao giờ quên.

Bà vú bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Lộ San uống viên thuốc vào. Nàng nằm dài xuống ôm chiếc gối mà ngủ...

Bà vú canh chừng không sai chạy một phút nào, đúng hai giờ kêu Lộ San dậy. Khi Lộ San tỉnh giấc, bà nói liền miệng:

- Cô ngủ thật ngon, tôi không muốn gọi cô dậy, nếu không kêu thì sợ cô trách.

Lộ San ngáp dài và cố gắng ngồi dậy:

- Xin vú cho tôi một thau nước rửa mặt.

- Tôi đã sửa soạn xong, cô hãy dậy rửa mặt rồi trang điểm mà đi, đừng để người bạn học phải chờ đợi.

Lộ San vừa súc miệng rửa mặt vừa hỏi:

- Vú à, má tôi đã dậy chưa?

- Bà còn ngủ.

- Nếu má tôi có hỏi, xin vú nói tôi đến chơi nhà người bạn học nhé!

- Tôi sẽ thưa lại với bà. Cô cứ đi, dạo chơi giây lát mà lo gì.

- Tốt lắm, tôi đi đây, mọi việc nhờ vú nói lại.

- Thật tôi phục cái nước trang điểm của cô, đã mau lại đẹp, nhứt định bạn học của cô sẽ khen đáo để.

- Tôi sợ trễ giờ nên chỉ trang điểm sơ sài thôi.

- Cô trang điểm sơ sài mà đẹp như vậy nếu trang điểm kỹ chắc chim sa cá lặn hết.

- Vú khen ngợi quá lời.

- Rất tiếc, hôm nay không có cậu cùng đi.

Nàng giựt mình vì không đi với Cốc Minh, nhưng cái giựt mình đó không đánh thức nổi lý trí của nàng, trái lại còn như hồi thúc nàng gấp hơn để tránh cặp mắt của người nhà.

Lộ San vội vã xuống lầu, thấy lão Vương đang lau chùi xe ngoài sân, nàng bước đến hỏi:

- Chú Vương, ba tôi hôm nay không đi làm việc sao?

- Ông đi rồi, nói ba giờ rưỡi sẽ về.

- Chú làm ơn đưa tôi đi một chốc.

Lão Vương vội thu xếp vật dụng lại, lão mở cửa bước lên ôm tay lái, Lộ San nói:

- Chú đưa giùm tôi đến đường Bác Ái.

- Số mấy vậy cô?

- Khi tôi bảo ngừng thì chú ngừng là được.

Lộ San mở xách tay, lấy son phấn dặm thêm và lấy gương soi lại mặt mày, nàng sợ Tạ Cách Luân chê xấu. Xong đâu đấy, nàng nhìn ra ngoài cửa xe:

- Đến rồi, chú hãy ngừng đằng trước đó.

Xe ngừng lại, nàng vội vã mở cửa bước xuống, nhưng không quên:

- Cảm ơn chú Vương, chú hãy về đi.

- Cô có cần tôi đến rước không?

- Không cần lắm, tự tôi đi về cũng được.

Lão Vương vọt xe đi rồi, nàng ngoái trước nhìn sau vẫy tay gọi xe xích lô để đến tiệm cà phê Hoàng Hậu.

Sở dĩ Lộ San không để cho lão Vương đưa đến nơi hẹn, là nàng cố ý đánh lạc hướng, không cho lão Vương hay bất cứ ai tò mò mà biết được hành tung của nàng vì đã có chồng con mà còn hò hẹn với trai.

Nàng rất giận chiếc xe chạy quá chậm, nàng ước gì có cánh thì đã bay đến nơi hẹn rồi. Nếu có người quen thuộc với bên chồng, rủ họ nhìn ra thì khôn, nên dọc đường đi, nàng cúi gằm mặt xuống cho đến nơi hẹn.

Đến nơi, Lộ San xuống xe lấy tiền ra trả cho xa phu, và cảm ơn anh ta đã đưa đến nơi đến chốn. Anh xa phu cũng cảm ơn nàng, vì đi một đoạn đường ngắn mà nàng trả đến 20 đồng.

Nàng cũng rất bực mình không mang thuốc an thần theo mà uống một viên, vì tim nàng đập liên hồi, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng đứng tại cửa quán cà phê một chốc cho tinh thần yên tĩnh, lấy lại sự tự nhiên rồi mới bước vào.

- Cô Lộ San!

Tiếng của người đàn ông gọi như quá vui mừng thích thú, chính là Tạ Cách Luân. Lộ San nhìn thấy chàng, dường như nổi vui mừng và nhớ nhung lẫn lộn trong tâm trí nàng. Cả hai cùng gặp nhau theo sở nguyện của họ. Cả hai cùng nhìn nhau không nói nên lời. Hai quả tim cùng xúc động như nhau. Sau cùng Tạ Cách Luân phá tan bầu không khí yên lặng:

- Tôi vô cùng xúc động vì cô đã đến đúng hẹn.

- Trễ hết 10 phút chớ.

- Miễn cô đến là quý rồi. Trễ 5, 10 phút có chi mà phải nói.

Nàng liếc sang chàng rồi cúi đầu xuống mân mê tà áo. Nghe giọng chàng rót nhẹ vào tai, nàng như say sưa nhâm chất men nồng.

Nàng nhắm đôi mắt lại, lắng nghe quả tim đập liên hồi. Đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn, không biết phải mở lời như thế nào cho hợp tình hợp cảnh.

- Lộ San! Bỗng chàng gọi bằng giọng rất thân mật: Em dùng chi?

- ... Cho em... một ly cà phê được rồi.

Có lẽ nàng muốn dùng cà phê để thay cho thuốc an thần? Khi cà phê đem ra nàng chỉ hớp một chút, vì cà phê còn đang nóng.

- Lộ San!

- Ờ!

Nàng chỉ "ờ" một tiếng vồn vện.

- Anh đã gửi rất nhiều tin thư cho em, nhưng không nhận được một chữ trả lời nào.

- Anh...

- Có hơn 10 phong thư chớ chẳng ít.

- Em chỉ có xem một lần thôi.

- Tại sao em chỉ xem có một lần?

- À, có lẽ là...

Lộ San không biết trả lời thế nào cho tiện, nàng nào ngờ chàng gửi quá nhiều thư như vậy. Nàng muốn nói có lẽ là bị chị Lộ Ni thủ tiêu. Phải rồi, đúng là chị Lộ Ni đã thủ tiêu. Tạ Cách Luân chỉ mỉm cười:

- Thôi, không cần nghĩ đến chuyện đó nữa, mà nên nghĩ hiện giờ tôi và em đang ngồi tại đây. Lộ San, khi được thư em tôi cho biết là em đã kết hôn rồi, tim tôi đau nhói lên như bị ai vò xé.

Lộ San cũng không hơn gì chàng, khi đọc cái quảng cáo về hôn sự của chàng, thì nàng cũng vô cùng đau khổ. Nhưng nàng khó mà bộc lộ tâm tình mình như Tạ Cách Luân.

Chàng cũng biểu lộ tấm lòng mến yêu chân thật vì hạnh phúc của nàng.

- Lộ San! Tôi cũng rất mến Cốc Minh.

Nghe nhắc đến Cốc Minh, lòng nàng như một vật ngàn cân đè nặng, nàng trả lời:

- Anh biết em đã có chồng, sao còn gửi thư hò hẹn đến đây?

- Tôi đã nghĩ đến điều đó, nhưng không thể tự khắc phục được lòng mình. Lộ San! Chúng ta không thể trở thành tình bạn được sao?

Lý trí chỉ vững được trong chốc lát, thì tình cảm đã lấn áp, nàng lẳng lẳng mà không trả lời. Tạ Cách Luân lại nói tiếp:

- Thường khi cô có nhớ đến cuộc tái ngộ của chúng ta tại An Bình Cổ Bảo, và sự gặp gỡ trong Vũ hội tại nhà tôi không? Chiều nay tôi nghĩ kỹ lại, trên đời này, chỉ có em là người mà tôi yêu hơn cả.

Một câu nói ngọt ngào còn hơn chất mật, gọi cho tâm tư nàng hồi tưởng lại tất cả, không còn cách nào mà kháng cự lại. Huống chi hình ảnh kẻ đối thoại đã được ghi sâu đậm vào tâm nàng? Tình cảnh hiện giờ nàng như đang xa vào trận mê hồn.

- Lộ San!

- Vâng!

- Tuy em đã có chồng, nhưng phải thú thật, là tôi không bao giờ quên em cho được. Thời gian càng dài sự yêu thương càng sâu đậm chừng này.

Lộ San như rất khó khăn mới đáp lời được:

- Xin anh đừng nên có thái độ như thế đó.

- Không nên à! Nhưng lòng tôi đã trót yêu mến một người, mà người ấy không nghĩ gì đến mình thì tôi cũng đành chịu, chớ biết sao hơn.

Chỉ yêu một người? Nàng đã chịu đựng dằn vặt mấy năm, hiện giờ nàng không muốn người mình yêu lại sống trong hoàn cảnh thống khổ như mình. Nàng lắc đầu nguầy nguậy, miệng ngập ngừng:

- Cách Luân! Anh...

Chàng nghe nàng gọi đến tên mình. Chàng thấy sung sướng lên. Lập tức nắm lấy tay Lộ San, nàng dùng dằng:

- Đừng, đừng làm vậy.

- Lộ San! Em vừa muốn nói chuyện gì?

- Em muốn nói, từ nay chúng ta không nên gặp nhau nữa.

- Không gặp mặt em, tôi phải...

- Anh yêu người khác.

- Lộ San! Nếu phải làm như thế thì tôi khó mà sống cho được, em nghĩ, muốn gặp em nào phải là chuyện dễ.

Trong mấy năm qua, Lộ San gặp Tạ Cách Luân trước sau không quá ba lần. Lúc nàng chưa kết hôn mong mỗi gặp chàng, khi đã có chồng thì gặp nhau càng gây thêm phiền lụy.

Lộ San suy nghĩ giây lát, trả lời:

- Em đồng ý từ nay có thể gặp lại, nhưng đừng gây ra điều rắc rối cho nhau...

Tạ Cách Luân lập tức đứng dậy nói:

- Lộ San! Em vui lòng nhận nơi anh một lạy.

Nàng lập tức kéo áo chàng:

- Làm gì vậy? Ngồi xuống đi.

- Em phải cảm ơn em đã ban bố cho...

Vườn hoa hạnh phúc của gia đình không có những mùi thơm kỳ ảo của những cánh hoa dại ngoài đồng hoang. Nàng xét lại tình yêu của chồng, của người tình. Giờ đây nàng đang rung động với những phút mơ yêu, những rung động xa lạ mà Tạ Cách Luân vừa mang đến khiến cho nàng cảm thấy mình đang lạc vào cánh đồng hoang vu xa xăm đầy mộng ảo.

Nàng bị giọng nói huyền hoặc khiến cho mắt nàng mờ đi và thấy quanh mình chỉ còn có Tạ Cách Luân đáng yêu đáng mến hơn cả.

Trong khi nàng say sưa nhìn chàng, cũng là lúc Tạ Cách Luân nắm tay nàng. Lần này nàng không rút tay lại, đôi má nàng đỏ bừng và cúi đầu xuống. Một luồng điện ấm áp từ tay chàng truyền sang khiến cho tâm thần nàng cảm thấy nhẹ nhàng phơi phơi lạ.

- Lộ San! Em hãy uống cà phê đi!

- À!...

Bấy giờ Lộ San đã biến thành một con cừ non trước Tạ Cách Luân.

Chàng nhìn nàng mà mỉm cười, chàng cảm thấy Lộ San hiện giờ còn hấp dẫn hơn trước nhiều...

Cả hai cảm thấy người nóng bừng lên vì lửa yêu đương. Trong cơn mê, tình Lộ San cố vận dụng lý trí để ngăn chặn nhiều điều có thể xảy ra nhưng biết nàng có thoát khỏi mê lộ đó không. Tạ Cách Luân cũng không thừa cơ hội thuận tiện đó mà đề cập đến, vì ít ra chàng cũng còn đôi chút lương tâm.

Uống xong tách cà phê, bỗng nhiên Lộ San nói:

- À, em quên kính mừng anh.
- Chắc em chúc mừng anh gặp lại em.
- Không, chúc mừng anh đã lập gia thế tại Mỹ Quốc.
- ...

Tạ Cách Luân tỏ vẻ đau khổ nhìn Lộ San.

- Chắc lần này anh cùng về với phu nơn?

Tạ Cách Luân quào đầu quào cổ:

- Lộ San! Yêu cầu em chớ đề cập để điều đó.
- Vì sao lại không nên hỏi điều đó?
- Ý chà!

Lộ San lầy lăm lạp, không biết lý do nào mà chàng than dài? Có lẽ việc hôn nơn của chàng không vừa ý? Hoặc người đàn bà họ Quảng không hợp với chàng? Không yêu mến nhau sao lại cưới hỏi nhau? Nàng như lo lắng hỏi:

- Anh than thở nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến sinh hoạt hiện nay của anh.
- Lộ San! Nếu tôi không gặp lại em thì cuộc sống của tôi cũng không ra gì.
- Không nên nói ra những điều hệ trọng đó, anh cho em biết hiện thời đã xảy ra việc gì?
- Như em biết tôi đã kết hôn.
- Em có xem hỷ tin trên báo, anh kết hôn với cô Quảng Mai Châu. Nàng là một người Hoa Kiều tại Mỹ.
- Phải rồi, nàng là một cô gái sanh trưởng tại Mỹ, bản tánh đã quen tự do quá trớn.
- Anh chẳng yêu nàng?

- Không một chút tình yêu nào cả.
- Cuộc kết hôn tại Mỹ, sao lại đăng lời báo tin trong nước?
- Người kết hôn ở ngoại quốc, không nên đăng hỷ tin trên báo trong nước. Điều đó chỉ lòe mắt những người ít hiểu biết thôi.
- Duyên cớ nào anh kết hôn với cô Quảng Mai Châu? Chắc gia đình nàng có tiền?
- Có lẽ em nghĩ rằng, tôi cưới vợ chỉ vì tiền?
- Không phải em nghĩ như vậy.
- Nói tới lui, chung qui chỉ đáng trách em.
- Trách em?
- Trong khi biết tin em có chồng, tôi nghĩ đến cuộc đời mình đã vô vị, và tuyệt vọng.
- Nào phải vì một người phụ nữ mà đời anh phải đến nỗi.
- Vì em là người mà anh yêu nhất đời, anh nhận rằng chỉ có em là đối tượng đẹp đẽ nhất của cuộc đời anh.
- Vì thế mà anh bực tức kết hôn với cô Quảng Mai Châu?
- Anh tính suốt đời không cưới vợ vì đã thất vọng muốn làm một gã độc thân chỉ vì em, nhưng Quảng Mai Châu theo sát bên anh hằng giờ hằng phút. Nếu anh không cùng nàng kết hôn, thì nàng sẽ tự tử. Vì bản tánh tự do phóng túng quá trớn của nàng.
- Ý, dữ vậy sao?
- Điều thất vọng làm sa sút tinh thần nên anh phải lấy vợ để an ủi hoàn toàn là sự thật, bạn học của anh tại Mỹ đều xác nhận như vậy.
- Nếu đúng thế thì vì thất vọng mà tinh thần anh đã bị khủng hoảng.
- Do đó, anh phải đến y sĩ để nhờ điều trị.
- Nàng biết tâm sự của anh không?
- Biết, anh không hề giấu nàng một điếm nào cả.
- Nàng vẫn thản nhiên muốn kết hôn với anh?

- Nàng nói đầu việc gì chẳng nữa, nàng cũng lượng thứ tất cả. Nhân đó, anh và nàng kết hôn. Sau đó...

- Sau ngày kết hôn vì say tuần trăng mật?

- Chỉ một thời gian ngắn.

- Nàng buông thả trở lại theo ý nàng?

- Em nói đúng. Tánh nết nàng không một điểm nào anh vừa ý sau đó.

- Anh không nhẫn nại và tha thứ?

- Anh nhẫn nại chớ, vì nàng là vợ anh mà!

- Nàng vẫn buông thả và sống ly thân với anh, sau cùng lại đi đến ly hôn.

- Lý do là kết hôn mà anh không mấy yêu nàng? Nàng không thể tha thứ vì tâm hồn tôi đã gởi cho một cô gái khác. Nhưng trái lại, nàng cũng đã yêu một chàng trai khác.

- Thế à?

- Ý chà! Nàng đi yêu một gã đánh côn cầu.

- Chắc nàng không sợ gã sau này sẽ cho nàng một côn sao mà?

- Chúng tôi kết hôn thì em đã biết, chúng tôi ly hôn thì em không hay, vì ít ai ly hôn mà đăng lên báo chí.

Lộ San nghe Tạ Cách Luân đã ly hôn với Quảng Mai Châu. Bỗng nhiên niềm vui từ đâu dâng trào trong lòng. Nàng tiếp tục lo lắng hỏi:

- Từ nay anh không sang Mỹ nữa sao?

- Làm người phải nghĩ đến tổ quốc của mình chớ, hưởng chi ở Mỹ là nơi đã gây ra một vết thương lòng, còn đến đó mà làm gì nữa?

- Tại nước Mỹ anh đã có một mối tình chưa trọn vẹn kia mà.

- Tôi và Quảng Mai Châu không một chút tình nào cả. Hay nói cách khác, thủ tục ly hôn của tôi với nàng đã xong xuôi, từ nay tôi trọn quyền tìm vợ, và nàng tự do kiếm chồng, không ai can dự đến đời ai. Thực ra, lúc chưa ly hôn, tôi cũng không có quyền can thiệp đến đời nàng.

Lộ San tỏ vẻ rất tán đồng với Tạ Cách Luân. Nàng tự nghĩ, người đàn ông mà nàng đang yêu lại bị một cô gái có cái tên là Quảng Mai Châu gây cho sầu

khổ, thật là đáng thương. Còn vấn đề hôm nay nàng muốn biết cho rõ ràng hơn, nàng hỏi:

- Nguyên nhân nào anh quen biết với vợ chồng Lưu Chấn Khải?
- Tôi đâu ngờ vợ chồng ông ấy là cha mẹ nuôi của em.
- Đã 7, 8 năm rồi tôi mới gặp lại đó.
- Trước đây hai năm, vợ chồng ông có đến nước Mỹ.
- Lúc trước thì ở Âu Châu mà.
- Vợ chồng ông sang Mỹ không bao lâu thì vào dạy trong trường đại học. Hiện giờ tôi là học trò của vợ chồng ông.
- Vợ chồng ông có hiểu rõ hoàn cảnh của anh không?
- Vợ chồng ông biết tôi và Quảng Mai Châu kết hôn, nhưng không biết rõ tâm sự của chúng tôi. Vợ chồng ông cũng biết và đồng ý sự ly hôn này. Tôi cùng vợ chồng ông về nước, nhưng không bao lâu nữa ông sẽ trở qua Mỹ.
- Từ nay anh đã yên lòng làm việc tại quê hương, có lẽ sau này anh khó mà tìm ra đối tượng lý tưởng.
- Tôi thì phải làm việc tại quê nhà rồi, nhưng đối tượng lý tưởng chắc chắn không bao giờ tìm ra nữa. Ôi! Chỉ vì đối tượng của tôi đã bị người khác tìm ra trước tôi rồi.

Lộ San cũng biết chàng ám chỉ vào Cốc Minh. Nàng nhìn Tạ Cách Luân, muốn nói điều gì, nhưng không nói ra lời. Nào ngờ Tạ Cách Luân trầm giọng hỏi:

- Lộ San! Sau ngày em kết hôn có được hạnh phúc hay không?

Nếu không phải chính chàng trai đã gây cho tâm hồn nàng mê loạn, nàng sẽ nói là đủ đầy hạnh phúc. Đàng này suốt tình cảm của nàng đang bị một con cá vàng vẫy vùng nhờn nhờn, con cá đó chính là Tạ Cách Luân, thì nàng làm sao ca tụng hạnh phúc đậm ấm của nàng cho được.

Nhưng vì Tạ Cách Luân đang chú ý nhìn nàng chờ đợi câu trả lời, nên nàng chỉ đáp lầy lẹ:

- Rất tốt.

- Không kể em trả lời thế nào, nhưng tôi trông sắc diện nếu không làm thì tâm hồn em có điều khúc chiết. Lộ San! Có lẽ em không muốn thú thật cho tôi nghe sao?

- Không. Không! Cách Luân! Em không có gì cả!

- Không có gì thì hạnh phúc lắm, tôi không ngờ chồng em là người đã gặp tại An Bình Cổ Bảo, có cái tên là Cốc Minh.

- Thực ra, lúc đó chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật.

Tạ Cách Luân lộ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy sao? Thế mà tôi không bao giờ nghĩ đến. Xin em tin lời tôi, chỉ vì lúc đó tôi đã bị dung nhan của em mê hoặc.

- Anh cũng nên hỏi ngộ về sự không biết đó, nếu biết rõ thì sau này anh đâu có tốn công viết những dòng chữ đầy tình cảm mà gửi cho em.

- Trái lại, tôi cũng nên ăn mừng cho điều không hay biết đó, bằng không, lúc ấy lòng tôi đã chết lạnh như tro tàn, còn tinh thần đâu mà xuất dương du học.

- Anh muốn cảm ơn em về việc đó sao?

- Thật mà, vì không biết mà tôi đã yêu em và lỡ yêu rồi nay mạo hiểm trao vào tay em tin hẹn hò gặp nhau tại đây chớ.

- Anh đúng là một tinh báo viên thượng hạng.

- Ý! Sao vậy.

- Bởi anh có một kỹ thuật truyền tin rất hay.

Tạ Cách Luân vừa cười vừa nắm tay Lộ San, đến bây giờ thì nàng đã xem thường động tác đó và cũng lúc bấy giờ, tâm hồn nàng đã quên rằng đã phạm lỗi đối với chồng.

Chàng càng siết chặt bàn tay hơn, và tha thiết:

- Lộ San! Từ nay anh sẽ cậy vào kỹ thuật thông tin đó?

Nàng ngó chàng, quay mặt sang nơi khác, không phải tức giận, mà dường như không lưu ý đến chàng. Tạ Cách Luân buông tay nàng ra, vẽ thành khăn:

- Lộ San! Cảm ơn em đã khơi lại đóm lửa đã nguội lạnh trong cõi lòng tôi.

- Em nào có mãnh lực gì như anh đã tưởng.

- Anh xin thề nói thật với lòng mình.
- Em là gái đã có chồng.
- Điều đó không đáng ngại, chúng ta sẽ kết bạn tâm giao với nhau, em ngại nỗi gì?
- Trai gái như anh và em đã có khoảng cách nhau rồi, làm thế nào trở thành tình bạn thân thiết cho được.
- Chúng ta sẽ bắt cần những luận thuyết cũ rích.

Không khác nào gió đã lay động cành liễu. Lộ San đã bị lời nói của Tạ Cách Luân gây cho tâm hồn nàng xao động. Chàng và nàng lơ lửng trên chín tầng mây. Tuy nhiên Lộ San Không quên cảnh giác:

- Từ nay anh không nên gọi điện thoại đến nhà chồng em.
- Rồi làm thế nào gặp được em?
- Chuyện đó...
- Anh viết thư được không?
- Không được đâu, rủi bị phát giác, lại sanh điều khó khăn nữa.

Tạ Cách Luân như không tìm ra được biện pháp nào, chỉ nghe Lộ San nói với giọng buồn rầu:

- Chúng ta không nên gặp nhau là hay hơn cả.

Tạ Cách Luân lộ vẻ thất vọng hơn:

- Lộ San! Nếu không gặp được nhau, nếu không nhìn được dung nhan em, chắc chắn tôi sẽ phát điên.
- Anh vẫn biết, điều đó không phải là một việc làm tốt.
- Thế thì lòng tôi càng tuyệt vọng hơn.
- Ô! Đã gần năm giờ rồi.
- Thời gian qua chóng quá, không khác mảnh lưu tinh. Tôi hận không kéo nó lại được.
- Em phải về.

- Lộ San! Bao giờ chúng ta có thể gặp lại? Em đã cảm gọi điện thoại, cảm luôn cả viết thư, anh sợ phải xa em quá đi.

- Vấn đề này đến đâu hay đến đó.

Tạ Cách Luân bỗng nhiên reo lên:

- Lộ San! Có rồi. Có rồi!

- Có chuyện gì?

- Nhờ Tạ Đào Ý nó liên lạc với em.

- Tạ Đào Ý có mặt ở Đài Bắc sao?

- Không, cô ấy vẫn ở Đài Nam.

- Bao giờ anh về Đài Nam?

- Chiều mai?

- Gấp vậy?

- Vì ba má anh gọi điện thoại hỏi thúc.

- Anh định sau khi về Đài Nam sẽ gọi điện thoại cho em?

- Anh sẽ nhờ Đào Ý nó gọi cho em, nếu đúng là em ở đầu dây, anh sẽ tiếp chuyện.

- Không được đâu! Điện thoại của em tại phòng khách không thể nói chuyện tự do được.

- Anh sẽ tôn trọng ý kiến em, trở về Đài Nam để cho nỗi tương tư khắc khoải nó bao vây anh.

- Anh chuẩn bị đến làm việc ở Đài Bắc?

- Phải rồi, bởi vì tại Đài Bắc có vị lương y trị lành được tâm bịnh. Lộ San! Em có biết vị lương y ấy là ai không?

- Em không biết.

- Hiện giờ anh đang bắt tay vị lương y ấy đây.

- Nói xàm. Em phải về gấp.

- Sau khi trở lại Đài Bắc, người gặp em thứ nhất là phụ nữ.

- Không được đâu, anh không thể nói chuyện giống phụ nữ được.

Chàng rùn vai cười lớn:

- Đâu phải anh giả tiếng nói của phụ nữ, mà anh nhờ một người đàn bà gọi cho em biết.

Nàng tuy không nói ra, nhưng lặng lẽ đồng ý. Sau đó, nhìn đồng hồ trên tường so với đồng hồ tay, đúng năm giờ một phút.

Sau khi tính tiền xong, nàng vừa đi vừa hỏi:

- Chiều mai mấy giờ anh lên đường?

- Ba giờ rưỡi anh có mặt tại trạm xe lửa.

- Em sẽ sắp xếp việc để tiễn chân anh.

- Lộ San! Em đối xử với anh quá đẹp. Cuộc gặp gỡ làm Tạ Cách Luân rất hứng thú, rất mãn nguyện, khi gọi xe cho nàng, chàng căn dặn ít lời, nàng hỏi xa phu chạy nhanh đi.

- o O o -

Cốc Minh đi tới đi lui trước cửa, vẻ nôn nóng đợi chờ hiện lên nét mặt. Chàng cảm thấy không yên lòng, vì từ trước tới giờ chưa hề xảy ra như thế này.

Chiếc xích lô ngừng trước mặt, chàng thích thú kêu lên:

- Lộ San! Em đã về rồi.

- Bộ anh tưởng em đi luôn hả?

- Không khi nào, em phải về với anh chứ.

- Thế thì hay lắm.

- Anh chờ em lâu quá.

- Sao anh phải khổ công quá vậy?

- Anh chỉ sợ em đã gặp chuyện khó dễ?

- Không lẽ bạn học lại đi làm khó dễ em?

- Không phải vậy đâu.

- Anh hơi đâu quá lo như vậy.

- Lộ San!

- Bởi vì đã lâu mới gặp lại nhau, quá vui vẻ nên về hơi trễ. Em... em đã nói là bạn học rất thân mà.

- Hay lắm, anh rất cảm kích người bạn học đó, mong em có nhiều bạn để em được hài lòng vui vẻ.

Bà Lâm đang ngồi trong phòng khách, Lộ San bước vào tỏ vẻ thân tình thăm thiết:

- Thưa má, bữa nay bạn học con nó rủ con đi chơi đến bây giờ mới về. Lúc con đi má còn ngủ.

- Bà Vú có nói lại với má. Con đi chơi có vui không?

- Dạ, rất vui.

- Con đi một mình nên đề phòng chuyện không may.

- Má lo cho con như lo một đứa trẻ vậy.

Bà Lâm nở nụ cười hiền hậu, nhưng nụ cười đó khiến cho Lộ San cảm thấy khó chịu. Chỉ vì nàng lừa gạt cả mẹ lẫn con bà Lâm. Nàng cũng gượng cười đáp:

- Xin phép má, con lên lầu thay đổi y phục.

- Con hãy tự nhiên! Thay đồ xong con dùng cơm chiều nữa chứ.

Cốc Minh đi theo vợ, chàng cúi mình xuống giường lấy đôi dép thêu để cạnh chân nàng:

- Em hãy cởi giày cao gót ra đi! Muốn mặc đồ gì anh sẽ đi lấy cho?

- Tùy tiện, ở nhà mà, cần gì phải mặc đồ sang.

- Em cần bộ đồ màu xanh nhạt chứ?

- Không cần thiết. Có lẽ anh không biết thường thường ở nhà em thích mặc đồ tây sao?

Nghe nàng nói, chàng nhìn vào tủ áo quá nhiều âu phục, chàng không biết nào vừa ý bộ nào?

- Lộ San em thích bộ nào?

- Để tự em chọn lấy!

Nói xong, nàng bước đến tủ áo, chọn bộ đồ trắng thêu hoa đỏ mà thay đổi. Cốc Minh chỉ đứng ngẩn ngơ cười xén lên, chàng không trách tâm tánh bất thường của vợ, mà tự trách mình không hiểu sở thích của nàng. Chàng gắng gượng:

- Để anh mang nước cho em rửa mặt;

- Gọi bà Vú làm công việc đó được rồi.

Cốc Minh cũng không gọi bà vú, tự tay chàng bung thau nước vào phòng. Lộ San cảm thấy hành động của mình hôm nay hơi quá trớn. Cũng may Cốc Minh là người chồng giàu lòng nhân ái và tha thứ. Bằng không, sẽ sanh ra cuộc cãi vã. Khi Cốc Minh bung thau nước vào, nàng dịu giọng:

- Cốc Minh! Cảm ơn anh đã lo cho em.

- Em hãy rửa mặt lè lẹ đi! Ba đã về rồi, đang chờ chúng mình xuống dùng cơm luôn thể.

Lộ San cúi xuống rửa mặt, để lộ khoảng da trắng nõn nà phía sau ót khiến cho Cốc Minh chăm chú mê mẩn chàng muốn ôm chầm nàng mà hôn cho thỏa dạ. Nhưng hôm nay dường như chàng có mặc cảm, không đủ can đảm, chàng dự:

- Sao em không gài khuy áo?

- Em gài...

Rửa mặt xong, nàng gài khuy áo, bước đến bàn trang điểm mà chải tóc. Cốc Minh cũng đến ngồi bên cạnh:

- Lộ San! Dáng điệu em chải tóc rất đẹp.

Không phải vì chồng khen mà nàng sung sướng nhắm nghiền đôi mắt lại. Nhưng do bàn tay của Cốc Minh nắm lấy tay nàng, hơn hương có khác hơn bàn tay của Tạ Cách Luân nắm lấy trước đó chẳng bao lâu. Khi bàn tay của Tạ Cách Luân chạm vào nàng, dường như các mạch máu trong cơ thể sôi bùng lên, khiến cho tâm hồn nàng như mềm nhũn, không còn sức kháng cự lại. Bàn tay của Cốc Minh chạm đến, nàng cảm thấy nó mát mẽ dịu hiền, đem so sánh không mấy giống nhau.

Điều khác nhau đó, khiến cho nàng lo sợ và ngại ngùng, nhưng Cốc Minh nào biết sự biến đổi của vợ chàng chỉ một lòng yêu vợ như tự thuở nào.

Sau cùng, chàng cũng hôn nàng bằng chiếc hôn đậm đã nồng nhiệt, nhưng nàng lặng lẽ tiếp nhận cho lấy lệ không khác nào pho tượng đá, không hề có cảm yêu thương thâm tình.

Thương hại cho Cốc Minh, có lúc chàng biến thành một thằng ngốc, chàng cũng không hiểu lý do nào nàng lạnh nhạt.

Chàng chỉ bắt chước một pha diễn xuất trên màn bạc, ôm lấy Lộ San mà quay như chong chóng.

- Đừng có làm vậy, xây xẩm mặt mày người ta muốn chết đây nè.

- Để anh bông em xuống lầu ăn cơm nhé!

- Chóng mặt muốn điên ăn cơm không được đâu.

Cốc Minh năn nỉ:

- Lộ San! Lỗi tại anh, em hãy xuống ăn cơm với anh, ba má đang chờ chúng ta ở dưới.

- Không muốn ăn đâu, cứ ép người ăn hoài, chán quá.

Lộ San vừa ngồi xuống, tay chưa kịp bung chén cơm, bỗng nghe tiếng chuông reo, bà vú bước đến cầm ống điện thoại lên:

- A lô! Đây là gia đình họ Cốc, muốn hỏi thăm ai? Được! Xin ông chờ giây lát.

Bà vú để ống điện thoại, bước đến bàn nói.

- Thưa mợ! Có điện thoại.

Lộ San sững sờ, gương mặt tái xanh. Nàng hết nhìn cha mẹ chồng đến nhìn Cốc Minh. Bà Lâm lộ vẻ hòa dịu:

- Lộ San! Sao không tiếp điện thoại đi!

Nàng đến gần điện thoại, trong lòng khẩn nguyện cho không phải Tạ Cách Luân.

- A lô! chị đó à! Có chuyện gì không? Má muốn ngày mai về chơi hả? Hai giờ chiều, ờ... vậy đó! Trưa mai em sẽ gọi cho chị biết, chị không có ở nhà? Em sẽ gọi má. Được, được, hẹn gặp lại.

Thế là đã qua cơn ngặt nghèo rồi, cũng may mà Lộ San gọi đến. Nếu rủ Tạ Cách Luân gọi giờ này thì nàng chưa biết phải ăn nói làm sao?

Cốc Á Lâm buông đũa vừa cười vừa nói:

- Chị Ni muốn con về nhà chơi. Sao con không hứa cho chị mừng, còn hẹn đến trưa mai sẽ cho biết.

- Thưa ba, má, con sợ..

Bà Lâm cắt lời:

- Con sợ ba má đối xử không phải hay sao?

- Dạ, con phải thưa lại với ba má trước chứ.

Bà Lâm lộ vẻ hài lòng nói với ông:

- Ông xem, dâu ông còn nhỏ mà cũng biết điều phải lẽ quá quá chứ.

- Lộ San, ngày mai con hãy đi, nếu muốn Cốc Minh nó cùng đi thì càng hay, bằng nó không rảnh thì gọi lão Vương đưa con đi.

Đối diện với cha mẹ chồng hiền hậu như thế. Lộ San phải hiểu mình là người đang hưởng hoàn toàn hạnh phúc, nhưng nàng không mấy lưu tâm những điều đó. Hiện giờ chỉ có Tạ Cách Luân nói to nhỏ, vuốt ve, an ủi là điều nàng say mê hơn cả. Cha mẹ chồng khen ngợi và đồng ý cho nàng tự do đi đây đó không ràng buộc, điều đó đối với nàng không quan trọng bằng chấp nhận cho nàng tự do gặp Tạ Cách Luân, cũng như sự giả dối là cùng bạn học đi du ngoạn.

Nàng còn hẹn ngày mai đưa Tạ Cách Luân tại trạm xe lửa. Trong bữa cơm chiều chỉ có Lộ San nặng trĩu chuyện riêng tư trong lòng, mọi người khác thấy đều vui vẻ.